

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **M. J. a spol. pre trestný čin skrátenia dane spolupáchatel'stvom** podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. prerokoval na verejnom zasadnutí 24. septembra 2008 v Bratislave odvolania obžalovaných **M. J. a A. Z.** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. mája 2006, sp. zn. 2T 3/2004, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolania obžalovaných **M. J. a A. Z. sa z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 18. mája 2006, sp. zn. 2T 3/2004, boli obžalovaní **M. J. a A. Z.** uznaní za vinných z trestného činu skrátenia dane spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na skutkovom základe, že

konajúc koordinovane podľa vopred pripraveného plánu v období od 4. septembra 1996 do 10. októbra 1996, obvinený **A. Z.** po predchádzajúcej dohode s **J. V.**, štátnym občanom Maďarskej republiky, konateľom spoločnosti **B.**, objednal u spoločnosti **B.** výrobu 80 998 litrov prípravku **Carbopur CP 90**, zloženého z 96,5 % etylalkoholu a 3,5 % aktívneho uhlia a zabezpečil jeho vývoz do sídla spoločnosti **B.**, kde bezprostredne po jeho príchode na miesto určenia v Maďarskej republike, bez akejkoľvek manipulácie s ním, naň **J. V.**, v súlade s dohodou s obvineným **Z.**, obstaral nové prepravné doklady, v ktorých bol označený ako antikoročný prípravok na kov a pod týmto falošným označením ho obvinený **M. J.**, ako zástupca spoločnosti **A.**, doviezol späť na územie Slovenskej republiky, pričom v dôsledku úmyselného uvedenia klamného označenia bol v colnom konaní pri prepúšťaní do režimu voľného obehu nesprávne zaradený a nebola naň vyrubená spotrebná daň z liehu

a na ňu sa viažuca daň z pridanej hodnoty, čím bola Slovenskej republike spôsobená škoda vo výške 23 074 009 Sk.

Za to bol obom obžalovaným rovnako uložený podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. bol obom obžalovaným výkon uložených trestov podmiennečne odložený na skúšobnú dobu troch rokov.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania obaja obžalovaní, ktoré zdôvodnili prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný M. J. v dôvodoch odvolania vyslovil presvedčenie, že prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne a výlučne v jeho neprospech. Vykonaným dokazovaním mu nebola preukázaná žiadna vina a taktiež ani úmysel spáchať akýkoľvek trestný čin. Žalovaného trestného činu sa nedopustil, pretože v roku 1996 výrobok Carbopur CP 90 nespadal pod spotrebnú daň, a preto ani colnica pri jeho dovoze nevyrubila daň. Dodatočne mu bola daň vyrubená o 18 mesiacov neskôr bez zdôvodnenia. V sprievodných dokladoch nič neprepisoval, pričom práve táto skutočnosť mu bola dávaná za vinu. S nikým nebol spolčený, vo všetkom po celý čas vypovedal pravdu. Súd pri hodnotení dôkazov nezobral do úvahy výpoveď svedka Ing. J. M., Csc.- majiteľa patentu a tiež ani posudok hlavného hygienika MUDr. I. R.. Obžalovaný ďalej vyslovil aj presvedčenie, že v konaní bolo porušené aj jeho právo na obhajobu.

Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok zrušil a jeho spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný M. Z. v dôvodoch odvolania konštatuje, že prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie, náležite zistil skutkový stav, ale pochybil, keď ho uznal za vinného zo žalovaného trestného činu. Vykonaným dokazovaním sa podľa jeho názoru nepreukázalo jeho spolupáchateľstvo s obžalovaným J.. Jeho vina bola spochybnená nie len výpoveďou spoluobžalovaného, ale i ďalšími svedeckými výpoveďami, a to najmä výpoveďou svedka Ing. M., CSc. Na základe týchto skutočností sa odvolaním domáhal, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaných odvolaní podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môžu odvolatelia podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné.

Krajský súd v Bratislave zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre náležité zistenie skutkového stavu veci a pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

Prvostupňový súd vykonané dôkazy vecne vyhodnotil, riadiac sa pri tom ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a správne dospel k záveru, že vina oboch obžalovaných bola jednoznačne preukázaná.

V odôvodnení rozsudku krajský súd v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré konkrétne dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Najvyšší súd ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní v rámci svojej prieskumnej povinnosti nezistil zo strany krajského súdu žiadne pochybenie, ktoré by mu bolo možné vytknúť. Aj odvolací súd dospel k záveru, že v konaní boli produkované také dôkazy, ktoré jednoznačne a nepochybné preukázali vinu oboch obžalovaných zo spáchania žalovaného trestného činu.

Obžalovaní J. i Z. v priebehu konania spáchanie žalovaného skutku popierali. Uviedli, že v žalovanom období už spolu nepodnikali. Obžalovaný J. tvrdil, že bol od 1. júla 1996 jediným konateľom spoločnosti A. a obžalovaný Z. zase vypovedal, že od 1. júla 1996 prestal vykonávať činnosť pre túto firmu, a preto o jej aktivitách po tomto dátume už nemá vedomosť. Obhajobné tvrdenia oboch obžalovaných sú však v rozpore s ďalšími v konaní zadováženými dôkazmi. Návrh na zmenu do obchodného registra dali obžalovaní až 27. novembra 1997 a zmena bola realizovaná 1. decembra 1997. Obžalovaní teda spolu podnikat' mohli a aj podnikali, ako to vyplýva z ďalších dôkazov. Obžalovaný J. vypovedal,

že ho oslovili traja zástupcovia firmy L., ktorí ho požiadali o prepravu tovaru z Maďarska, jeho colné prejednanie a uskladnenie. Aj toto obhajobné tvrdenie obžalovaného J. spochybňujú listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu a preukazujú, že firma L., ani osoba J. F. neexistuje. Skutočnosť, že obžalovaní spolu podnikali preukazuje i výpoveď svedka V., ktorý uviedol, že to bol práve obžalovaný Z., ktorý ho oslovil v mene spoločnosti A., prostredníctvom svedka T., obchod s Carbopurom CP 90 dohodli v sídle tejto spoločnosti a za prítomnosti oboch obžalovaných a tiež rokovania vo firme B. sa zúčastnil on, obaja obžalovaní a svedok T.. Svedkovia – pracovníci firmy B. taktiež potvrdili, že to bol obžalovaný Z., ktorý sa v podniku ako prvý zaujímal o výrobok Carbopur CP 90, tento objednával pre firmu v Maďarsku a za výrobok platil v hotovosti. Aj prepravu výrobku do Maďarska zabezpečoval obžalovaný Z., pričom tovar sa v Maďarsku vôbec nevykladal, ale s novými prepravnými dokladmi sa priviezol späť na Slovensko a uskladnil sa v sklade v Podunajských Biskupiciach. Túto skutočnosť zas potvrdili svedkovia – vodiči kamiónov, ktorí prepravu realizovali. Výrobok Carbopur CP 90 vyvezený do Maďarska potom zase obžalovaný J. doviezol späť na Slovensko, čo napokon ani sám nepoprel.

Prvostupňový súd sa dôsledne vyporiadal i s obhajobou obžalovaných, že výrobok Carbopur CP 90 nespadal pod spotrebnú daň. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že na základe žiadosti majiteľa patentu svedka Ing. M., CSc. zo 4. apríla 1995 Ústredná colná správa Slovenskej republiky vydala záväznú informáciu č. 241/1995, podľa ktorej bol výrobok Carbopur CP 90 zaradený do podpoložky 38239098 colného sadzobníka. V prílohe tejto záväznej informácie sa uvádza jednoznačne, že použitý lieh podlieha spotrebnej dani (č. 1. 932). Pri vývoze bol tento výrobok správne zaradený podľa colného sadzobníka, avšak pri spätnom dovoze už bolo povinnosťou deklaranta, čo bola firma obžalovaných A. postupovať podľa Zákona o spotrebnej dani z liehu č. 229/1995 Z. z., podľa ktorého je podľa § 3 ods. 2 písm. b/ tohto zákona predmetom dane aj lieh obsiahnutý v inej zmesi ako tej, ktorá je zatriedená podľa číselného kódu colného sadzobníka, ak obsah liehu v tejto zmesi je vyšší ako 0,5 % objemu. Carbopur CP 90 bol vyrábaný na báze 96,5% etanolu a 3,5 % aktívneho uhlia. Práve táto skutočnosť, že sa jednalo o čistý lieh zmiešaný s aktívnym uhlím, pričom destiláciou sa dalo aktívne uhlie z výrobku odstrániť, čím sa získal opäť čistý lieh upotrebitelný v potravinárstve, bola motívom konania obžalovaných. Výrobok Carbopur CP 90 však bol určený výhradne na vývoz a bol oslobodený od dane. Na spätný dovoz výrobku na Slovensko obžalovaní potrebovali zahraničnú firmu, ktorej platili

za poskytnutú službu províziu. Úlohu tejto zahraničnej firmy plnila firma svedka V. v Maďarsku, ktorý tieto skutočnosti potvrdil.

Rozhodnutie o základe a výške colného dlhu je zadokumentované v spise na č. l. 840-851. Colný dlh vznikol skrátením spotrebnej dane z liehu a dane z pridanej hodnoty tým, že tovar pri dovoze bol nesprávne označený a zaradený. Bol označený už ako antikoročný prostriedok na kov.

Na základe týchto dôkazov vinu oboch obžalovaných mal preukázanú i odvolací súd a v ďalších podrobnostiach v tomto smere odkazuje na dôvody prvostupňového rozhodnutia.

Pri rozhodovaní o trestoch prvostupňový súd zvažoval všetky kritéria rozhodné pre voľbu druhu a výmery trestov a obžalovaným uložil tresty zodpovedajúce zákonu. V tejto súvislosti však treba zdôrazniť, že odvolací súd v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie oboznámením aktualizovaných odpisov registrov trestov a zistil, že obžalovaný A. Z. bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 z 11. septembra 2007, sp. zn. 1T 59/2005, pre úmyselný trestný čin podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov so skúšobnou dobou osemnásť mesiacov. Doplnil preto dokazovanie aj oboznámením spisu Okresného súdu Bratislava 2, sp. zn. 1T 59/2005, a zistil, že rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. októbra 2007.

V posudzovanom prípade obžalovaný Z. skutok spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Okresný súd Bratislava 2 preto pochybil, keď nevyčkal s vyhlásením rozsudku v tejto trestnej veci na právoplatné ukončenie trestnej veci obžalovaného vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2T 3/2004. V čase vyhlasovania rozsudku - 11. septembra 2007 - už bol vyhlásený rozsudok prvostupňového súdu v inej veci - 18. mája 2006 - a následne mal obžalovanému uložiť jeden súhrnný trest za oba trestné činy. Za tejto situácie obžalovaný Z. má súbežne uložené dva právoplatné, podmienené tresty odňatia slobody, čo je v jeho neprospech. Pre nedostatok odvolania krajského prokurátora však odvolací súd toto pochybenie napraviť nemohol. Existujúci právny stav, ktorý je v neprospech obžalovaného, je v tomto štádiu možné napraviť len mimoriadnym opravným prostriedkom.

S poukazom na uvedené odvolací súd považoval prvostupňový rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, preto odvolanie oboch obžalovaných postupom podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 24. septembra 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v.r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová